

Hız. İbrahim ve İhtiyar

27 Ekim 2020

Hız. İbrahim Peygamber'in misafirhanesine bir hafta boyunca hiçbir yolcu uğramadı. Oysa bu güzel huylu peygamber, belki azığı kalmayan biri gelir düşüncesiyle yemeğini vaktinde yemezdi.

Günlerden bir gün dışarı çıktı, dört bir yana baktı, vadinin etrafını kolaçan etti. Çölde söğüt gibi yapayalnız, saç başı yaşlılıktan ağarmış birini gördü sadece. Hoş bir edayla merhaba deyip onu cömert insanların usûlüyle evine buyur etti ve; "Ey gözlerimin nûru, lütfet de beraber tuz ekmek yiyelim." dedi.

Bu talebi geri çevirmedi ihtiyar adam ve seve seve deyip yürümeye başladı. Kendisine selâm olsun, peygamberin bu iyi ahlâkını biliyordu. Misafirhânesindeki hizmetçiler koştular, düşkün ihtiyara ikrâmlarla yer gösterdiler.

Peygamber buyurdu ve sofraya kuruldu; birlikte oturdular. Herkes "bismillah" diyerek yemeğe başladığı halde; kimse, ihtiyarın besmele çektiğini duymadı. Hız. İbrahim sitem dolu bir dille sordu; "Ey yaşı geçkin ihtiyar! Ben kocamışlardaki samimiyeti ve harareti nedense sende göremiyorum. Nimesi yiyeceğin zaman onu veren Yüce Allah'ın adını anmak şart değil midir?"

İhtiyar, tok bir sesle karşılık verdi; "Ben mecusilerin pirinden işitmediğim bir yola uymam."

Hız. İbrahim, bedbaht ihtiyarın ateşperest ve kendi dinine yabancı olduğunu anlayınca onu sofradan uzaklaştırdı. Çünkü temizlerin yanına murdar yaklaşmaz.

Tam bu esnada gökten bir melek indi ve Allah'ın buyruğunu peygambere bildirdi; "Ey Halil! Bu ihtiyara yüz yıldır rızık ve hayat vermişim ben. Sense bir an içinde onu huzurunda kovdun. O, ne yapıyorsa yapsın. Sen cömertlik elini neden çekiyorsun?"

Dr. Ravza CİHAN